

som underleverandør til private virksomheder og producerer således ikke varer med videre salg for øje. I øvrigt er der en generel beslutning i Fyns Amt for hele værkstedsområdet gående på, at alle producerende enheder samarbejder med det private arbejdsmarked i henhold til aftaler eller i forhold til indgåede ordrer.

På Fyn er der nedsat et salgsudvalg inden for værkstedssektoren på § 91-området, der har til opgave at koordinere samarbejdet med den kommunale sektor og sikre, at værkstederne har det nødvendige arbejde. Salgsudvalget rådgiver endvidere vores driftskontor i Fyns Amt og sikrer, at Socialstyrelsens vejledning nr. 2 af 14. december 1987 finder anvendelse på alle vore værksteder.

Med udgangspunkt i arbejdsmarkedets mindsteløn tillagt 23 pct. sociale omkostninger samt en samlet udregning på materialeudgifterne, kalkuleres priserne efter dækningsbidragsmetoden, hvor brancheområdet dækningsbidrag, jf. vejledningen, finder anvendelse. Til oplysning kan vi meddele, at arbejdsopgaverne bliver tidsstuderet, og der indregnes tillæg for personlig spildtid og teknisk tillægstid.

Ud over det her oplyste indkalkuleres afhængig af produktionens karakter udgifter til lager og håndtering af produkterne i værkstederne.

Vejledningen foreskriver for mindre træindustri og møbelfremstilling en dækningsgrad fra 20 til 35 pct. Dækningsgrad 20 er absolut brancheområdets mindstesats.

Det kan således fastslås, at Fyns Amts værkstedssektor tager højde for diverse produktionsomkostninger, der er indeholdt i det kalkulerede dækningsbidrag.

Da møbelbranchen er en meget vanskelig branche, vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at markedsprisen spiller en meget væsentlig rolle, når værkstederne skal forhandle den endelige pris.»

Ad 2. Det bekræftes, at REVA- og REVA-lignende institutioner udfører arbejde inden for træ- og møbelbranchen med videresalg for øje. Det oplyses, at der for størstedelens vedkommende er tale om lønarbejde for andre virksomheder.

Det oplyses, at: »Institutionerne foretager deres kalkulationer således, at der ikke påføres andre virksomheder ubillig konkurrence. Dette gælder såvel virksomheder i det private erhvervsliv som andre institutioner. I prisfastsættelsen indgår følgende elementer:

– Materialeudgifter.

- Arbejdsløn.
  - Tillægstid for personlig spildtid.
  - Lønafhængige omkostninger såsom feriegodtgørelse, søgnehelligdagsbetaling, sygeløn, ATP og arbejdsskadeforsikringsbidrag.
- Herudover beregnes et dækningsbidrag, som skal dække værkstedets generelle omkostninger. For tiden er dækningsbidraget i mindre træindustri 20–30 pct. og i møbelfremstilling 25–35 pct. Der henvises i øvrigt til Socialstyrelsens vejledning nr. 2 af 14. december 1987.»

Ad 3. Det oplyses, at »for REVA-Århus vedkommende består en kalkulation på møbeldele af 3 hovedgrupper:

1. Materialeomkostninger.
2. Lønomsotninger.
3. Dækningsbidrag.

I punkt 3 – dækningsbidraget – skal der være dækning for de i spørgsmål nr. S 1240 nævnte ting såsom husleje, lys og varme m.v. Dækningsbidraget for møbelfremstilling er af DTI opgjort til 25–30 pct. af materialer og lønomkostninger. Disse dækningsgrader er gennemsnitlige omkostninger på mindre virksomheder, som DTI har mulighed for at finde frem til. Om disse dækningsgrader er dækkende for de nævnte omkostninger i alle vore institutioner, er et skøn, men det er et udtryk for en fair konkurrence over for »normale« produktionsvirksomheder. For i vore institutioner er der omkostninger, som »normale« virksomheder ikke har eller ikke tager med i deres dækningsbidragsudregninger.

Når der er udfærdiget en kalkulation, er det altid nødvendigt at skele til markedspris på det kalkulerede projekt, såfremt man vil have en sikkerhed for, at den pris, man kommer frem til, er rimelig.

Det er også givet, at ved afgivelse af en pris, uanset om man er i en institution eller en »normal« virksomhed, er udbud og efterspørgsel en parameter for, hvilken pris der kan opnås, og her kan en institution anklages, hvorimod en »normal« institution går fallit, hvis prisen er for lav. Det er et ømt punkt omkring en forespørgsel på prisfastsættelse, når det eneste krav til en institution er, at man ikke må drive ubillig konkurrence. Derfor går jeg bl.a. meget ind for, at der i kalkulationsøjemed er et redskab og en forklaring i brugen heraf til rådighed på vore institutioner. Dette løser ikke problemet ved en evt. anklage for ubillig konkurrence, men det giver os et redskab og dermed en præcisering af et ansvar ved at give tilbud på såvel produktionsopgave som serviceopgave.»